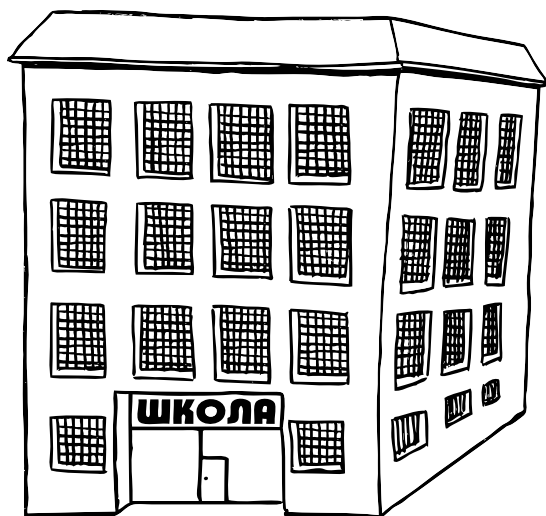

САМОУЧКА

Оповідання.

У темряві кінозалу екран був як вікно в небо. Оксана відчула, що Віктор обережно поклав руку їй на плечі. Схоже, хлопця зовсім не цікавив науково-популярний фільм з християнської етики, який так вихваляв шкільний психолог перед походом у кіно.

– Вчені досі не домовилися, хто створив людину, – вів своє голос за кадром, – За їх гіпотезою, еволюція перетворила мавпу на людину. Але дані найновіших досліджень підтверджують, що людину створив Бог.

– Та ну! Я сама створила себе, – обурено вигукнула Оксана. Рука хлопця миттєво зісковзнула з її плеча.

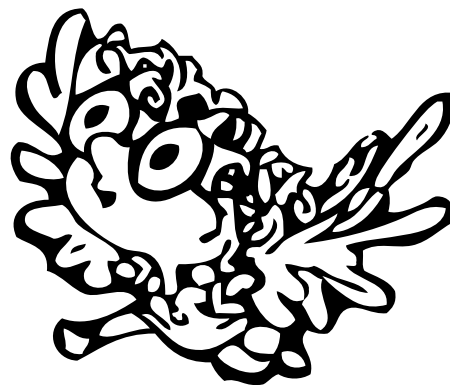
– Тихше! – гукнув ззаду психолог.

Оксана встала і пішла, орієнтуючись на зелене світло таблички «Вихід». Психолог побіг за нею, але не наздогнав. В фойє кінотеатру було порожньо. Він знизав плечима і повернувся до дітей. Наступного дня у кабінеті директора школи Матвія Петровича Свириденка відбулася розмова.

– Діти просто дрімучі в моральному плані! – скаржився психолог. – Я повів їх на просвітницький фільм, а вони не дивилися, жували жуйку, деякі взагалі цілувалися!

– Отже, вони готуються утворити сім'ю. Це практичний бік християнської етики, а практика важливіша за теорію, – заспокоював директор.

Перегорніть, будь ласка, сторінку —>>>

ІДЕАЛІСТ

Релігійний бюлетень "Ідеаліст"
("Идеалист", "Idealist")

№ 4 (42)

28.02.2014 р.

Свідоцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації КВ № 19005-7795Р, видане Державною реєстраційною службою України 05.06.2012 р.

Ціна 50 коп. Сайт: www.temple.org.ua

Передплатний індекс 68183.

ISSN 2305-5510

Засновник, редактор, видавець:

Шеляженко Юрій Вадимович

ludstvo@gmail.com

Адреса редакції, видавця, друкарні:

вул. Тверський тупик, буд. 9, к. 82,
м. Київ, 01042.

Тел. (097) 317-93-26, факс (044) 529-04-35

Тираж 150 прим.

Програмні цілі (основні принципи):

Утвердження індивідуальності та гласності; пропаганда ідеологій креативного ідеалізму та суверенітету особистості; відкрите вираження і вільне поширення релігійних переконань віруючими громадянами віросповідання (релігії) Віри в Найвищу Цінність Людини; проповідь одкровенень; реалізація прав на свободу слова, світогляду і віросповідання, на інформацію; критика і подолання дискримінації за ознакою масовості (колективності) та інших видів протиправної дискримінації; захист і розвиток вільної душі, прав, свобод, інтересів людини і громадянина, суспільного блага, соціальних цінностей, істини, віри, добра, відповідальності перед Богом, народом, власною совістю, здорового глузду та верховенства права.

УКРАЇНСЬКА
ДУШЕВНА
СПІЛЬНОТА

Оповідання.

<<<— *Перегорніть, будь ласка, сторінку.*

– Від поцілунків до сім'ї дуже далеко. Це просто забавки, поки вони не знають теорії. Треба запроваджувати факультативні уроки християнської етики.

– Як? У нас нема підручників.

– А якщо я знайду підручники?

– Тоді можеш проводити свої уроки. Хоча краще б діти просто читали книжки. То ліпше за будь-які уроки навчить, що добре, що погано.

– Не можна читати книжки самостійно, без керівництва педагога! Діти нічого не зрозуміють. Рівень невігластва дітей просто небезпечний. Одна дівчинка взагалі диявольськи нахабна індивідуалістка. Ти уяви, вона каже, що її створив не Бог і не еволюція, а вона сама себе створила!

– І що ти пропонуєш? Міжнародний фонд розвитку біологічних знань якраз пропонує навчальні фільми для дітей про статеве життя. Давай скористаємось цим. Хай твоя індивідуалістка побачить, як тато і мати її зачали.

– Ні в якому разі! Секс – це таїнство! Ні, секс – це гріх! Ти мене заплував. Від однієї думки про такий фільм я червонію.

– Розслабся. Це не схоже на порнофільми, до яких ти звик.

Хай читач не дивується такій відвертості директора. Справа в тому, що шкільний психолог був його рідним сином. А син ніколи не приховав від батька свої маленькі гріхи, скільки б не старався.

– Як ти міг подумати!

– Ти ще більш почервонів. Ні, цілком пристойний навчальний фільм.

– Я хочу навчати дітей етиці! Біологію вони зрозуміють і без мене!

– Помиляєшся. Біологія – серйозна наука. Я знаю, про що кажу.

– Авжеж, кілька разів на рік їдиш за кордон обмінюватися досвідом з іншими вчителями біології. Цей туризм на міжнародні гранти погано закінчиться. Діти тільки те і роблять, що ловлять метеликів та інших комах.

– Вчені всього світу проголосили цей рік роком ентомології. Не дивно, що в нашій школі виник гурток юних ентомологів. Я не міг не підтримати учнівську ініціативу, благородний потяг до знань.

– І, до речі, за установаження міжнародних зв'язків ти отримав звання заслуженого вчителя України.

– Тільки не треба мені заздрити.

– Замість твоєї фотографії, де ти потискаєш руку нашому многогрішному президенту, краще б хоч одну ікону в кабінеті повісив!

– Поки я директор і це мій кабінет, я сам вирішуватиму, чи будуть в ньому ікони.

Психолог обурився і пішов, не прощаючись. Ще й грюкнув дверима. Цілий місяць він не піднімав спірну тему, а потім попросив слова на батьківських зборах.

– Я часто спілкуюся з дітьми і відчуваю в їхніх душах порожнечу, – почав він здалеку, – Тут хтось казав про необхідність розвитку моралі юного покоління. Так от, треба запровадити факультативні уроки християнської етики!

– Син мій християнську етику вивчати не буде, – ні до кого не звертаючись, сказав старий дідусь, татарин і мусульманин.

– Не про вас мова! Ходіть собі в свою мечеть, – відмахнувся психолог, – Я звертаюся до всіх свідомих батьків. Таких серед вас більшість. Ви знаєте, як добре впливає на формування дитячої психіки християнство. Я сам змалку їздив у християнські спортивні табори. Потім був старшим і комендантом, пройшов спеціальний курс воцерковлення. Це зробило мене повноцінною особистістю. Ми з вами успішно організували відпочинок дітей влітку. І зараз настав час продовжити цю добру справу. Дітям потрібен курс християнської етики.

– А що заважає його запровадити?

– Нема підручників.

– Їх завжди нема! Ми, батьки, купуємо підручники!

Вирішили купити підручники з християнської етики та підтримати запровадження факультативних занять.

Підручники виявилися розкішними. Кольорові, з позолоченими малюнками, у шкірній обкладинці. Щоправда, на них було витрачено весь бюджет батьківського комітету. Інших підручників – в тому числі, з біології – купити не вдалося.

– Георгію, до якого виду рослин відноситься кульбаба? – спитав на уроці директор у сина голови батьківського комітету.

– Я не готовий. В бібліотеці всі підручники розібрали, мені не вистачило.

– Треба було на уроці уважно слухати.

– Батько каже, що нікому не потрібна ця біологія. Найголовніше в житті бути християнином. Навчіть нас християнській етиці, будь ласка.

– Двійка! Твій батько, кажуть, в два рази завищив вартість підручників з християнської етики. При таких доходах від цієї оборудки він міг би придбати підручник з біології хоча б рідному синові.

– Дурень! Ти не можеш поставити мені двійку! Я відмінник!

– Ти не відмінник. Ти хам. Тебе виключено зі школи. Вийди геть з класу.

Перед тим, як вийти, хлопець кинув у директора своїм шкільним портфелем. Додому повернутися не наслідився. Утікача шукали і за два дні знайшли під кайфом на зйомній квартирі банди графітчиків.

Багато батьків підписали петицію про повернення виключеного учня. Все намарно. З відділу освіти відповіли, що директор має право виключати учнів, які зухвало зривають навчальний процес. У суді, куди надумав було звертатися колишній голова батьківського комітету, його адвокату неофіційно було сказано, що суд орієнтуватиметься на рішення відділу освіти.

Тим часом скінчився навчальний рік. Минуло літо. Наприкінці серпня директор скликав батьківські збори. Перш за все він похвалив батьків, чий діти допомогли школі зібрати найкращу в світі колекцію метеликів. Потім повідомив неприємну новину:

– На жаль, ми не зможемо запровадити факультативний курс з християнської етики, як дехто просив. По-перше, ініціатор цього курсу, наш шкільний психолог, не має відповідного державного сертифікату на право викладання такого курсу. Так, я знаю, він отримав благословення від церковної влади, але цього мало. Окрім того, міністерство освіти спеціальним листом заборонило християнську етику.

І директор зачитав цей лист: «На ваш запит, чи не буде психологічним перевантаженням для дітей два факультативні уроки в школі, з ентомології та з християнської етики, рекомендуємо обмежитись запровадженням одного з цих спеціальних курсів. Враховуючи, що програмою освітнього партнерства «Україна-Європа» було обумовлено участь вашої школи у програмах Міжнародного фонду розвитку біологічних знань, вам слід надати перевагу факультативним урокам з ентомології».

Шкільний психолог одразу почав скандаляти:

– Батьки купили дорогі підручники з християнської етики, і що тепер з ними робити?! Викинути у смітник і казати дітям, що людина походить від мавпи?! Ти обіцяв, що дозволиш мені вести факультатив!

– Я не знав, що міністерство займе таку безкомпромісну позицію.

– Ти сам накатав хитру телегу в міністерство, щоб вони танцювали під твою дудку! Я упевнений, що ніхто з батьків не зійде з цього місця, поки ти не дозволиш викладання християнської етики у школі!

– А ти сказав їм, що за твої зусилля із запровадження християнської етики тобі у церкві обіцяли відсоток з батьківської десятини?

– Ти нічого не тямиш у наших церковних

справах! Від імені усіх батьків я вимагаю твоєї відставки з посади директора школи! Безбожникам тут не місце!

Батьки дійсно залишилися у школі. Спали на карематах. Спочатку харчувалися замовленою по телефону піцою, потім захопили шкільну кухню. Протестуючі стали знаменитими. До них потягнулося телебачення.

– У нас виключно мирний протест, – пояснювали батьки журналістам, – Ми вимагаємо відставки директора школи за те, що він безбожник, і за репресії проти дитини, яка боролася за викладання у школі християнської етики.

Міжнародний фонд розвитку біологічних знань висловив підтримку просвітницьким зусиллям директора школи. У прес-релізі фонду, опублікованому на сайті міністерства освіти, підкреслювалося, що школа займає перше місце у світі за величиною колекції препаратів метеликів та третє місце за величиною колекції жуків. Причому у колекції є один унікальний жук, який дуже рідко зустрічається в природі. Наводилася назва цього жука латиною. Ця латинська назва чомусь дуже розсмішила батьків. Вони стали називати ім'ям цього жука директора школи і всляк жартували в тому дусі, що треба приколоти його голкою та зробити рідкісним ентомологічним препаратом, щоб не заважав дітям вчитися бути добрими християнами.

До батьківської акції протесту також долучилися місцеві священики. Кілька разів на день вони справляли молебні і тут же збирали пожертви на потреби церкви. Один зі священиків прийшов до шкільної бібліотеки та зажадав Біблію і Закон Божий в тридцяти примірниках для окормлення протестуючих. Ні того, ні іншого в бібліотеці не знайшлося. Розгнівані батьки захопили бібліотеку, викинули звітти, за словами священика, «різну макулатуру», і переобладнали приміщення під шкільну каплицю.

До цього Оксана багато годин проводила в шкільній бібліотеці, читаючи різні книжки. Тепер вона почала прогулювати уроки, ходила в міську бібліотеку. В школі її бачили рідко, коли вона заходила «набратися вражень» для свого блогу.

Якось Віктор взяв її за руку і привів до каплиці, де якраз зібрався на таємне засідання якийсь самодіяльний «Орден Шевченка».

– Тримай. Дарую, – він вручив їй балончик з перцевим газом.

– Навіщо?!

– Для самозахисту та боротьби з безбожниками.

Учні підтягувалися до каплиці. Двоє у чорних масках внесли велику фотографію кудлатої потворної мавпи з рожевим задом.

– А це навіщо?

– Ми приводимо сюди безбожників і

примушуємо або хреститися, або цілувати в сраку оцю мавпу, символ їхньої еволюції,— зі сміхом пояснив Віктор.

– Чому Орден Шевченка?

– Бо Шевченко був справжнім християнином та навчив нас не вклонятися безбожникам при владі. Його вірш ми вчимо напам'ять.

І хлопець почав урочисто декламувати:

Моліться Богові одному,
Моліться правді на землі,
А більше на землі нікому
Не поклоніться.

– А ще Шевченко заповів нам вражою злою кров'ю волю окропити,— з блиском в очах додав він.

– Слухай, Вікторе, щось у вас не клеїться. Замість науки у вас якась задниця, замість поезії – висмикнуті з контексту політичні гасла. Я пам'ятаю, Шевченко іноді теж відчував себе безбожником. Бо віра не догма, а стан душі. От послухай, як Шевченко висміював наївні забобони, культивовані обманщиками під виглядом віри для обкрадання людей:

А той, щедрий та розкошний,
Все храми мурує;
Та отечество так любить,
Так за ним бідкує,
Так із його, сердешного,
Кров, як воду, точить!..
А братія мовчить собі,
Витріщивши очі!
Як ягнята: «Нехай, каже,
Може, так і треба».
Так і треба! бо немає
Господа на небі!
А ви в ярмі падаєте
Та якогось раю
На тім світі благаєте?
Немає! немає!

– Якщо ти все знаєш, чому в церкву не ходиш?

– Я сама собі церква. Я вважаю всіх людей разом одним єдиним Богом, спілкуюся з Богом подумки і впізнаю його волю у наслідках своїх вчинків. Бог каже мені, що кожна людина – пророк. І я теж пророк.

– Що ти таке кажеш! Це егоїзм, індивідуалізм, нарцисизм, шизофренія та манія величчя! Це ненормально! Ти неадекватна! Шевченко написав про таких, як ти, що ви не вчилися так, як треба, а потім ти лізеш брудними лапами на небо і кажеш, що нема Бога, є тільки ти!

– Я такого не казала. І взагалі, ця ваша звичка висмикувати з контексту окремі фрази дуже некрасива. От що насправді написав Тарас Григорович Шевченко:

Релігійний
біюлетень
№ 4 (42)
28.02.2014

Якби ви вчилися так, як треба,
То й мудрість би була своя.
А то заліжете на небо:
«І ми не ми, і я не я,
І все те бачив, і все знаю,
Нема ні пекла, ані раю.
Немає й бога, тільки я!
Та куций німець узлуватий,
А більш нікого!..» — «Добре, брате,
Що ж ти таке?»
«Нехай скаже
Німець. Ми не знаєм».
Отак-то ви навчаєтесь
У чужому краю!

– Розумієш? Мудрість має бути своя! Треба самостійно вчитися! Треба фантазувати, самовизначати своє «Я», а не чекати, поки якийсь авторитет продиктує мені, хто я така! Про це Шевченко писав!

– Хто тебе цьому навчив?!

– Я самоучка.

– Ти безбожниця! Оспорюєш святині. Школа не місце для дискусій.

– Чому ж тоді в давніх школах вчителі дискутували з учнями? Навіть давньогрецький філософ Платон, прихильник жорсткої дисципліни та політтехнолог сиракузьких тиранів, писав свої твори у формі діалогу, суперечки учнів, а не монологу вчителя.

– Не вірю. Не хочу більше мати з тобою нічого спільного. Я думав, ми разом, а ти просто безбожниця.

Оксана мовчки віддала газовий балончик і пішла геть. Зазирнула на засідання ентомологічного гуртка: там кілька відмінників тихо втикали булавки у комах. Вона згадала, як сама цим колись займалася разом з Віктором і вперше відчула гидливість до свого хлопця. Бо зрозуміла, що наука йому байдужа, а от вбивати щось живе – подобається. Підслухала біля різних класів, що уроки йдуть як завжди. На уроці історії проходили, що таке важлива історична подія.

– От я щось собі вигадала. Це історична подія? Ні! Історичні події – це те, що міняє життя людей. Наприклад, війни, революції, повстання, епідемії,— пояснювала вчителька.

Дівчина не втрималася: відкрила двері та сказала, що це неправильна історія. Бо треба вивчати, як люди будують своє життя та винаходять щось нове, а не як стають звірями та вбивають один одного. Наприклад, коли людина вперше склала добру казку, коли записала чи зобразила свої думки, порахувала і викарбувала на камені своїх друзів, коли вперше в світі запалила вогонь, винайшла комп'ютер – це були події, важливіші за мільйон повстань та революцій.

– От вам приклад того, як невігласи лізуть в історію. Закрий двері, дурепа! – сказала вчителька.

В сусідньому класі вивчали хімію: переписували з дошки формули, а дослідів не ставили. Так само переписували щось з дошки на уроці фізики.

На математиці молодий вчитель давно облишив будь-які надії чомусь навчити дітей і просто ставив п'ятірки кожному, хто не полінувався вивчити таблицю множення або приходити на уроки з калькулятором.

На уроці української мови вивчали якийсь запутане правило з купою винятків, які нізачо в житті не можна запам'ятати.

На літературі вчили, як треба тлумачити вірші Шевченка. Навіть не читали вірші: вчителька пояснювала, як правильно розуміти Шевченка і як його зазвичай всі неправильно розуміють. Всі слухали та писали під диктовку: «І-де-я-на-ції-у-тво-рах-Коб-за-ря»...

Ніхто не заперечував, не сперечався, не просив дозволити самостійні дослідження і не прагнув поділитися власними думками. Нудьгою та безнадійним смиренням учнівської аудиторії тхнуло за кілометр. Лише в комп'ютерному класі хтось примудрявся грати в шахи зі штучним інтелектом замість складання онлайн-тесту на знання комп'ютерної термінології.

Дівчина відчувала, як від серця наростає і б'ється в грудях пульс гніву. Вона раптом зрозуміла, що школа є тюрмою, а навчання – лише привід для того, щоб нав'язати дітям тюремний режим. Ніколи вона не відчувала цю істину так гостро, хоча раніше давно зрозуміла, що в школі нічому новому навчитися не можна. Всьому вчишся самостійно, а у школі лише ставлять у стрій та задають купу безглузвих завдань, щоб ти була як всі, не дозволяла собі думати більше за всіх і культивують в тобі тупу слухняність. Отже, треба вчитися самостійно. Створити собі власну науку з сотень прочитаних книжок. Науку про себе і для себе. Не для того, щоб бути такою, як всі. Для того, щоб бути такою, як хочеться бути. І щоб хотілося правильного, а не безглузких задоволень. Щоб жити самостійно, досконало.

Тим часом збори «Ордену Шевченка» постановили перейти від мирного протесту до рішучих дій. Перш за все вони підкинули в приймальню директора записку з погрозами. Той поскаржився в міліцію. Підкинули ще одну записку: мовляв, міліція тобі не допоможе. Її теж проігнорували. До речі, про скарги до міліції Орден Шевченка дізнавався від одного з протестуючих батьків, колишнього дільничного на пенсії. Ніякого розслідування не проводилося.

Діти осмілили і згадали навички воєнізованих ігор, які вони проходили влітку. Директора зустріли в коридорі, повалили на підлогу і добряче набили

пику. Віктор – звісно ж, він був у масці – зробив директору останнє попередження. Наступного дня директор вийшов до протестуючих батьків з фіолетовими саднами на обличчі та заявив, що попри залякування подавати у відставку не збирається.

За годину «Орден Шевченка» озброївся міцними палицями і пішов вбивати директора. Точніше, «вершити суд іменем християнської революції», як вони це називали. Першим ішов вірний товариш по чарці шкільного психолога, фізрук, раніше судимий за звалтування. Він кілька років служив найманцем на Кавказі, довгий час думав, що дівчата з «зачищених» аулів є його законною здобиччю, але промахнувся із туристкою з Саудівської Аравії. Відкупитися від її родини не вдалося, ледве уніс ноги, а потім ще й змінив ім'я, бо досі числився у міжнародному розшуку. Його таємницю знав тільки психолог. Фізрук сам не зрозумів, чому та навіщо він розповів психологу те, що не хотів розповідати нікому. Тепер він дуже жалкував, що дав у руки цій загадковій та непередбачуваній людині міцну нитку, за яку можна було його смикати, як маріонетку. І вбити психолога теж не можна, бо він якось сказав, що надійно сховав запис бесіди із заповітом передати до правоохоронних органів, якщо з ним щось станеться.

Фізрук першим отримав розряд електрошокера та газ в очі. Кабінет директора охороняли два десятки рішуче налаштованих старшокласників-ентомологів у спецодягу пасічників зі шкільної пасіки. Директор продавав зібраний мед і приплачував їм трохи з прибутків своєї фірми ТОВ «Абетка меду», тому старшокласники спочатку стали горою за Матвія Петровича.

Коли двоє звалилися, отримавши удари по голові, інші вже зарізали кількох бійців Ордену Шевченка. Але фізрук трохи отямився, дістав пістолет та почав відстрілювати ентомологів. Решта бійців його прикривали.

Захисники директорського кабінету почали відступати, і революціонери взяли двері штурмом. Пана Свириденка не було на робочому місці. Революціонери потрошили кабінет, розтоптали фотографію директора з президентом і прикрасили білі шпалери червоно-чорним графіті: «Смерть посіпаці сатани!». Ватажки ордену почали вивчати документи на директорському столі, шукаючи компромат. Біля дверей, де лежало з десяток тіл, вже відспівували жертв конфлікту четверо священників. Переможці стояли і плакали, згадуючи бойових побратимів.

Швидку допомогу також викликали, але вона приїхала тільки за годину. Лікар помацав пульс лежачих і сказав: «Викликайте труповозку».

У той же час Оксана з кількома друзями смакувала лате у кав'ярні та обговорювала ідею

самим для себе написати підручник.

– Ніхто нас не зрозуміє.

– Просто чудо, що ви мене зрозуміли. Якщо б я не агітувала вас вже кілька років, ви б дивилися на мене, як на божевільну.

– Так і є. Ми всі божевільні, бо самі робимо себе, а не сподіваємося, як всі, на еволюції, революції, диво Боже.

– Прикольно бути божевільними.

– Так, друзі, почнемо зі створення людини.

– Я за те, щоб написати так, як ти спочатку казала: ми самі творимо себе.

– Але треба це узгодити з традиціями, щоб ми не заперечували все чуже. Інші, ті що називають себе «нормальними» та «адекватними», тільки те й роблять, що заперечують та воюють. А ми маємо бути розумнішими і зі всіма їхніми вигадками погодитись.

– Чому?!

– Бо на відміну від них ми погоджуємося з усіма фантазіями.

– Але ж ти сама казала, що ми можемо пофантазувати, прирівнюючи згоду до заперечення!

– Можемо. Але давайте поки не йти так далеко. Ми не такі радикали, як вони.

– Ні, хочу бути радикалом! Голосуємо!

– Тоді давай чесно. Хто більше вкляде у нашу спільну касу, на проєкт нашого власного підручника для себе, той і переміг у голосуванні. Поголовного підрахунку нам не треба.

– Мабуть, це справедливо. Голосую: двісті гривень за те, щоб написати радикально. Ми самі створили себе, і ніяких інших версій.

– Триста гривень за радикальну версію.

– І я сто за радикальну.

– Шістсот п'ятдесят. За радикальну.

– Друзі, а я візьму і вкляду у наш проєкт півтори тисячі гривень з розрахунком викласти версію походження людини дуже довгою формулою. От ця формула: «Людина сама створила себе, і це істина в останній інстанції. Що ж означає створити себе? Це означає оволодіти собою після того, як батьки народили та виростили мене, і відплатити батькам турботою за турботу, а також зберігати владу над собою та зв'язок поколінь усе життя. Це означає постійно розвиватися, а отже і пізнати священний закон суверенітету особистості та закони біологічного і соціального розвитку, завдяки яким я можу створити себе з будівельного матеріалу еволюціонуючих задумів, почуттів та відчуттів, соціальних зв'язків та біологічного тіла. Створити себе – це означає зрозуміти, що стара пригача про створення людини Богом вчить нас бути творцями самим собі, оскільки Бог завжди є ідеалом моєї душі, баченням кращої себе, тим, ким я хочу бути, коли ні від кого і ні від чого не залежу та не бажаю нічого, окрім істинної досконалості для своєї безмежної душі, що включає в себе все, що було, є і

буде у будь-якому місці мого всесвіту».

– Багато літер.

– Я заберу триста гривень і буду писати свій підручник.

– Нема проблем, хоча хотілося б залишитись разом. Слухай, як тобі така ідея: дописати до моєї формули одне речення – «Багато з нас не замислюються над цим і просто вважають, що ми самі створили себе».

– Тільки окремим рядком. І оце зневажливе «не замислюються над цим» – прибрати. Ми теж про все думаємо, просто думаємо по-своєму.

– Згода. «Багато з нас просто вважають, що ми самі створили себе».

– Напишемо також, що це результат голосування, і опублікуємо імена та суми внеску. Хай усі бачать, що цю довгу формулу ти придумала, а ми все сприймаємо простіше.

– Домовились. Сьогодні ж розішлемо прес-реліз, що творча спілка самоучок буде вчитися самостійно поза школою по власноруч написаному підручнику, який ми також опублікуємо в інтернеті для усіх бажуючих. І напишемо, що ми вирішили стару суперечку, хто створив людину – сама людина, еволюція чи Бог. Всі три версії ми узгодили в одній.

– Слухай, коли ти так формулюєш, я починаю розуміти, навіщо тобі ця довга формула.

– Я вірю в тебе! До роботи!

Шкільний психолог сидів за столом у потрошеному директорському кабінеті з наказом в руках про своє призначення на місце батька. Перед ним вишикувався Орден Шевченка у повному складі – принаймні, ті, хто вижили. І ще Георгій, виключений після суперечки з колишнім директором про християнську етику. Тепер його відновили та обрали почесним головою ордену, а його батько знову очолив батьківський комітет.

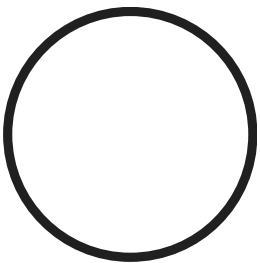
– Завтра ж починаємо вчити християнську етику за новими підручниками, – інструктував новий директор школи, – Ви будете забезпечувати порядок. Щоб усі прийшли на факультативні заняття! Поговоріть жорстко з тими, хто ухиляється. Особливо притисніть недобитих ентомологів. Хай життя їм не здається медом.

– Пане директоре, а що робити з Віктором? Він вже не ходить на збори ордену. Каже, що приглядається до самоучок.

– Про самоучок я спілкуватимуся з міністром. Вони вже знаменитості, чіпати їх не можна. Якщо вони так упевнені, що школа – це тюрма і пекло, треба просто їх виключити зі школи. У міністерстві є думка, що треба дати їм урок. Хай спробують достроково пройти тестування! Якщо пройдуть, хай гуляють, генії нещасні. А не пройдуть – отримають вовчий білет.

– А що буде зі школою?

– Школа залишиться пеклом... Стоп. Забудьте, що я сказав. Це просто думки вголос.

МАНІФЕСТ БЛАГОСЛОВЕННЯ ТА СКОРБОТИ

Українська Душевна спільнота благословляє початок досягнення згоди серед людей.

За це ми щодня молилися і продовжимо молитися, пробуджуючи добру волю кожної душі у протистоянні зі злом нерозумності та насильства.

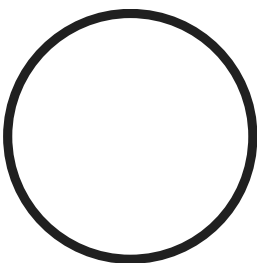
Ми поділяємо горе усіх жертв зла і віримо, що пам'ять про втрати, про трагічні події останнього часу допоможе кожній людині у майбутньому уникнути тих помилок, які призвели до масового поглинання мільйонів душ бездушною стихією.

Ми нагадуємо кожній людині мудрі слова

Декларації суверенітету особистості: «Поряд зі мною живуть інші душі, які я люблю і загалом прагну сприймати кожну душу якнайдосконаліше своєю свідомістю та всіма почуттями і відчуттями».

Ми знову починаємо життя з чистого аркуша і даруємо цей чистий аркуш кожній душі, бо сказано в Священному писанні: от чистий аркуш, чистота якого наповнена душею; все починається з душі.

Temple.org.ua

МАНИФЕСТ БЛАГОСЛОВЕНИЯ И СКОРБИ

Украинское Духовное общество благословляет начало достижения согласия среди людей.

За это мы ежедневно молились и продолжим молиться, пробуждая добрую волю каждой души в противостоянии со злом неразумности и насилия.

Мы разделяем горе всех жертв зла и верим, что память о утратах, о трагических событиях последнего времени поможет каждому человеку в будущем избежать тех ошибок, которые привели к массовому поглощению миллионов душ бездушной стихией.

Мы напоминаем каждому человеку мудрые слова Декларации суверенитета личности: «Рядом со мной живут другие души, которые я люблю и вообще стараюсь воспринимать каждую душу как можно совершеннее своим сознанием, всеми чувствами и ощущениями».

Мы вновь начинаем жизнь с чистого листа и дарим этот чистый лист каждой душе, ибо сказано в Священном писании: вот чистый лист, чистота которого наполнена душою; все начинается с души.

Temple.org.ua